

یادداشت

هدف ما در تنگه هرمز چیست؟

برخی از کارشناسان در اطراف مقامات از سه هدف صحبت می‌کنند: ۱. اعمال حاکمیت و کنترل بر تنگه هرمز. ۲. کسب درآمد از این محل و ۳. وضع قوانین و مقررات برای تنگه.
مشکل این است که بعید است انتقال خطوط تفکیک ترافیک دریایی به دریای سرزمینی ایران الزاما حاصلی در ارتباط با این سه هدف داشته باشد. مسئله اصلی این است که تهران باید نخست قالب حقوقی مد نظر خود را برای مواجه با تنگه هرمز مشخص کند. در برخی از اسناد اخیر ازجمله بیانیه مشترک ایران و عمان در ۲۳ ژوئن که در پی سفر آقای قالیباف به عمان انتشار یافت، از «حقوق بین‌الملل قابل اعمال» به عنوان مبنای کار سخن رفته است. از آنجا که کشورها عموما بر منافع ملی خود متمرکز هستند، اما دفاع از این منافع در یک قالب حقوقی و از طریق تفاهم با جامعه بین‌المللی بیش برده می‌شود، مهم است که مقامات ما روشن‌کننده منظورشان از «حقوق بین‌الملل قابل اعمال» چیست و سپس اهداف خود را در آن چارچوب دنبال کنند. در این رابطه، تکلیف‌گذار عمده آن عضو کنوانسیون حقوق دریاهای ۱۹۸۲ است. روشن است. ایران عضو این کنوانسیون نیست و به آن متعهد نیست. اما ماده ۴ قانون مناطق دریایی ایران مصوب ۱۳۲۲ که اقتباسی از ماده ۱۵ کنوانسیون ۱۹۸۲ است. خط منصف را به‌عنوان مرز دریایی ایران با کشورهای مقابل و مجاور مشخص کرده است. مشکل حقوقی دوم این است که مادامی که قالب حقوقی مد نظر مشخص نشده است، صرف عبور خطوط تفکیک از دریای سرزمینی یک کشور نمی‌تواند الزاما امکان اعمال کنترل و کسب درآمد و وضع قوانین را برای آن کشور محقق کند. اعمال کنترل در دریای سرزمینی کشورها تابع قواعدی عرفی، ازجمله عدم تبعیض است که حدود ۲۴ بار در کنوانسیون ۱۹۸۲ بر آن تصریح شده است و کسب درآمد تحت هر نامی نیز قواعد خاص خود را دارد و رویه معمول در موارد مشابه نیز شاخص مهمی است. کنوانسیون ۱۹۸۲ در ماده ۴۲ نیز حق وضع قوانین و مقررات ایمنی، زیست‌محیطی و… برای کشتی‌های عبوری را از حقوق کشورهای ساحلی تنگه‌ها دانسته است. درحالی‌که اصرار بر عبور خطوط تفکیک از آب‌های ایران کمکی به تحقق اهداف سه‌گانه مورد اشاره نمی‌کند، هدف ایران در تنگه باید اهداف راهبردی درازمدت باشد. ایران در جریان جنگ تجاوزکارانه اخیر عملا واقعیتی را نشان داد که ژئوپلیتیسین‌ها همیشه در مقام نظر نیست به آن واقف بودند و آن اینکه در صورتی که ایران مورد تجاوز نظامی قرار گیرد، تنگه هرمز سلاحی است مخوف‌تر از هر ادوات نظامی علیه مجاور. این آن سرمایه‌ای است که ایران باید در حفظ و استمرار آن بکوشد. لازمه حفظ این سرمایه‌ای تأکید بر آزادی دریانوردی در تنگه هرمز و کمک به تسهیل آن با کمک عمان و وضع قوانین و مقررات به نحو مصرحه در ماده ۴۲ کنوانسیون ۱۹۸۲ است. اهداف کوتاهمدت اعم از اهداف کنترلی یا مادی حتی اگر ممکن باشد، در عمل موجب تضعیف تنگه هرمز از طریق اقدام دیگر کشورها برای دوزدن آن و کندشدن ایسن حربه بزرگ ایران خواهد شد. اقدام برای کسب درآمد از ایسن محل با وجود مخالفت جامعه بین‌المللی نیز موجب مجموعه ضررهایی خواهد شد که ممکن است بسیار بیشتر از عواید کوتاه‌مدت آن باشد.

ارمنستان در مسیر فرصت یا ریسک

نقطه حساس، کریدور «مسیر ترامپ» است. مسیری ۴۲ کیلومتری در سبوتیک که آذربایجان را به نخجوان و ترکیه متصل می‌کند. ستون اتصال اروپا به آسیا بدون عبور از ایران و روسیه. شرکت توسعه با سهام ۲۴ درصد آمریکا و ۲۶ درصد ارمنستان بر ۴۹ سال (قابل تمدید ۵۰ ساله و افزایش سهم ارمنستان به ۴۹ درصد) تأسیس شده است. فعال‌شدن این مسیر، کریدور باکو-نخجوان از خاک ایران را با کاهش ترافیک مواجه و وزن ترانزیتی تهران را کم‌رنگ می‌کند. هم‌زمان، مسیرهای زنگرور-گرجستان-اروپا و باکو-نخجوان-ترکیه تقویت می‌شوند. اما ارمنستان هم‌زمان به دنبال سرمایه‌گذاری از قزاقستان و خلیج فارس برای کاهش وابستگی به هریک از شرکای بزرگ است. عاملیتی که در روایت‌های تقابلی نادیده گرفته می‌شود. آیا ایران هزینه این تغییر را سنجیده است؟ برای ایران، این معاهده با منافع راهبردی تعارض مستقیم ندارد، اما ساختار موازنه را تغییر می‌دهد و نیازمند بازتعریف رویکرد تهران است. پشت‌کرمی آمریکا، نیاز امنیتی ارمنستان به ایران را کاهش می‌دهد، اما وابستگی به گاز و برق ایران و کریدور شمال-جنوب، همچنان مهارکننده‌های جغرافیایی باقی می‌مانند. وزن ایران کمتر می‌شود، اما به صفر نمی‌رسد. ایران سند جامعی در دست ندارد. آمریکا دارد. این تفاوت در بحران، می‌تواند مسیر ارمنستان را به سمت واشینگتن متمایل کند. اما ایران می‌داند که وابستگی صرف به یک قدرت، خلاف استراتژی بقای چندمحوری آن است. برای روسیه، این معاهده ادامه فاصله‌گیری تدریجی از حوزه نفوذ مسکو است. واکنش روسیه (تهدید افزایش قیمت گاز، ممنوعیت واردات گل و آب معدنی) نشان‌دهنده نگرانی است، اما ارمنستان همچنان به روسیه متصل است، از حواله‌های کارگران تا کنترل صنایع کلیدی توسط تجار روس و اتحادیه اوراسیا. جدایی لفظی یک چیز است، اما گرجستان رو به وخامت و آذربایجان قیمت گاز و نفت روسیه است و گروه مینسک غیرفعال شده و چین در حال نفوذ است. ارمنستان، تنها نقطه قابل اتکا برای واشینگتن است که می‌تواند وزن آمریکا را در جنوب قفقاز تثبیت کند. اما آمریکا می‌داند که ارمنستان به دنبال موازنه است، نه جانشینی کامل روسیه. از این رو با احتیاط کام برمی‌دارد. روند الحاق به اتحادیه اروپا نیز متغیری تعیین‌کننده است، مسیری هویتی برای خروج از انحصار ژئوپلیتیکی. اما با چالش‌های وابستگی به روسیه و الزامات سخت بروکسل. تجربه گرجستان هشدار است. ساکاشویلی به غرب امید بست اما با عدم مداخله، ۲۰ درصد خاک از دست رفت. ارمنستان می‌داند که فاصله‌گیری از روسیه بدون پشت‌کرمی ساختاری، پریریسک است. معاهده با آمریکا تلاش برای کاهش ریسک است، اما آن را حذف نمی‌کند. به‌ویژه که ترکیه به‌عنوان متحد استراتژیک آذربایجان، نقش کلیدی دارد. قفقاز در این لحظه، از مسیر ترامپ عبور می‌کند مسیری که وزن تصمیم را از بازیگران سنتی می‌گیرد و به واشینگتن می‌برد. ایران با خلا ساختاری و روسیه با محدودیت میدانی روبه‌روست، خلیای که آمریکا در تلاش برای پرکردن آن است. اما به‌نظر می‌رسد مهم‌ترین عامل خود ارمنستان است، کشوری که با آگاهی از ریسک‌ها، گام‌های محاسبه‌شده برمی‌دارد و به دنبال پیشینه‌سازی منافع خود در میان رقابت قدرت‌هاست. قفقاز در آستانه انتخاب‌های ساختاری قرار دارد و ارمنستان در مرکز این انتخاب ایستاده است.

محمدحسین موسوی؛ دهه ۷۰ بود که «شورای‌های صنفی دانشجویان» در دانشگاه‌های ایران تأسیس شدند؛ نهادهایی که قرار بود نماینده دانشجویان در پیگیری مطالبات رفاهی، خدماتی و صنفی آنها باشند. فعالیت «شوراهای صنفی» از همان زمان به‌تدریج، دارای آیین‌نامه‌هایی یکدست بین تمام دانشگاه‌ها شد. این شوراهای در وزارت علوم زیر نظر معاونت دانشجویی قرار گرفتند و اختیارات مشخصی در مداخله و پیگیری مسائل صنفی و رفاهی دریافت کردند. در دانشگاه‌های علوم پزشکی نیز در دهه ۹۰ آیین‌نامه شورای صنفی ابلاغ و اجرایی شد و به این ترتیب شوراهای صنفی، ظاهری رسمی پیدا کردند. از اواسط دهه ۸۰ که به مرور این شوراهای در دانشگاه‌ها منحل یا غیرفعال شدند تا اواسط دهه ۹۰ که دولت وقت تصمیم به احیا و فعال‌سازی شوراهای صنفی گرفت. این نهاد دانشجویی، افت و خیزهای فراوانی داشته است. با همه اینها اما اکنون شوراهای صنفی بیش از پیش درگیر مسائلی وجودی‌اند؛ برخورد‌های دلسردکننده دانشگاه‌های مختلف با مدیران دانشجویی این تصور را ایجاد کرده که گوئی این شوراهای در نگاه شورای دانشجویی نه نماینده مشروع دانشجویان، بلکه نماینده‌ای مزاحم است که بهتر است تا جای ممکن محدود شود. روایت اعضای شوراهای صنفی دانشگاه‌های مختلف نشان می‌دهد در سال اخیر اختیارات و وظایف اعضای شوراهای صنفی تحت تأثیر برخوردهای شخصی و غیرقانونی مدیران دانشگاهی قرار گرفته است و وضعیت به جایی رسیده که مداخله شورای صنفی در بسیاری از مسائل دانشجویی توسط دانشگاه‌ها منع شده است، پاسخ تکراری به اعضای شوراهای صنفی «حق دخالت ندارید، این موضوع، دلسردی عمیقی برای دانشجویانی ساخته است که علاقه به مشارکت در فعالیت‌های دانشگاهی دارند. تلاش «سازمان» برای گفت‌وگو با مسئولان وزارت علوم از جمله مسئولان «سازمان‌های امور دانشجویان» به علت پاسخ‌گو نبودن مدیران مربوطه، به نتیجه‌ای نرسید.

تغییر آیین‌نامه، محدودسازی بیشتر

در اردیبهشت سال ۱۴۰۳ بود که وزارت بهداشت «آیین‌نامه جدید شورای صنفی دانشجویان علوم پزشکی کشور» را ابلاغ کرد. در آیین‌نامه جدید دامنه اعضای شوراهای صنفی از «صرفا دانشجویان» به دستیاران نیز رسید، اما به شکل صریح در آن ذکر شد: «شوراهای صنفی دانشجویی و دستیاران در هیچ سطح مجاز به انجام فعالیت‌های علمی، فرهنگی و سیاسی نیستند.» این اتفاق افتاد تا بخش رسمیت بر محدودیت‌های سابق غیررسمی زده شود. در بخش دیگری از این آیین‌نامه عنوان شده که فعالیت رسانه‌ای شوراهای صنفی باید با تأیید هیئت نظارت و با دریافت مجوز پیش از انتشار انجام شود؛ قانونی تازه که نماینده دانشجویان را برای گفت‌وگوی مستقیم با دانشجویان منع کرده است. درباره شروط نامزدی در انتخابات شوراهای صنفی نیز شرط معدل به آیین‌نامه اضافه شده و دانشجویان میهمان حق عضویت ندارند. بخش دیگر محدودیت‌های جدید نیز مرتبط با دوره عضویت اعضا در شورای مرکزی شوراهای صنفی است، طبق آیین‌نامه ۱۴۰۳، دو تا چهار دوره متوالی نهایت مدتی است که یک فرد می‌تواند دبیر شورای صنفی باشد. حالا در سال ۱۴۰۵، آیین‌نامه محدودیت‌ساز، قرار است الگوی برای ابلاغ آیین‌نامه‌های جدید برای «شوراهای صنفی دانشجویان دانشگاه‌های تابع وزارت علوم» باشند. خبرها حاکی از این است که وزارت علوم تصمیم به بازبینی آیین‌نامه فعلی بر مبنای تغییرات موجود در آیین‌نامه وزارت بهداشت گرفته و قرار است شوراهای صنفی، با محدودیت‌های بیشتر در مسیر فعالیت‌های خود مواجه شوند.

فقدان یک شورای منسجم

«ساز» از فعالان صنفی دانشگاه «علامه طباطبایی» است؛ دانشگاهی که هنوز «دبیر کل شورای صنفی» ندارد: «آبان‌ماه ۲۰۲۲ برگ سبز خودرو ولوو ۵۰۰ قرمز مدل ۷۸ به شماره پلاک ۱۴۶ایران ۹۸۴ع ۷۸ شماره شاسی YV۲RT۴۰AXNB۳۹۲۵۲۰ و شماره موتور D1۳۲۱۹۳۰۴۰ به نام **حوا گودرزوند** با کد ملی ۵۸۸۹۹۶۲۹۱۴ مفقود شده و فاقد اعتبار است.

۲۰۲۲ برگ سبز خودرو ولوو ۵۰۰ سفید مدل ۱۴ع ۸۵۵ایران ۳۷ به شماره پلاک ۳۷۸۱۸۳ شاسی YV۲RT۴۰A۳NB۳۷۸۱۸۳ و شماره موتور ۲۱۵۸۴۲۶ به نام **حمید میلانی** با کد ملی ۴۱۸۶۹۸۲۷۴۰ مفقود شده و فاقد اعتبار است.

۱۴۰۵/۰۱/۰۱ فعالان صنفی دانشگاه «علامه طباطبایی» است؛ دانشگاهی که هنوز «دبیر کل شورای صنفی» ندارد: «آبان‌ماه

عکس مصطفی‌روغنی در میان

گزارش «شرق» از برخوردها و محدودیت‌های جدیدی که فعالیت شوراهای صنفی دانشجویان را از مسیر خودخارج کرده است

شوراهای صنفی در مسیر حذف تدریجی

می‌دانیم، مسئله این است که در واقعیت مثلا در مسائل آموزشی، خود دانشگاه احساس نیاز می‌کند که از شوراهای صنفی برای همراه‌کردن دانشجویان کمک بگیرد، این موضوع هم بهایی به شوراهای صنفی می‌داد و هم کمکی به دانشگاه نبود، اما اکنون از نظر قانونی هم این موضوع ممنوع شده است.»
مهم‌ترین مسئله این روزهای «دانشگاه شریف» مانند بسیاری از دانشگاه‌ها، کمیته‌های انضباطی است. «افشین» می‌گوید دانشگاه با سیاسی‌خواندن کمیته‌های انضباطی، حق ورود نمایندگان دانشجویان به این مسئله را سلب کرده است: «مسئولان دانشگاه به‌طور دائم می‌گویند شوراهای انضباطی مسئله‌های سیاسی است و شوراهای صنفی حق دخالت در مسائل سیاسی را ندارند؛ سؤال اینجاست کدام بخش از پرونده انضباطی دانشجویان سیاسی حساب می‌شود که شورای صنفی حق دخالت ندارد؟ جز مسئولان، افراد و گروه‌هایی در دانشگاه هستند که آنها نیز دامن‌ها به شورای صنفی می‌گویند دخالت نکنید. حتی ما وقتی برای گفت‌وگو درباره یکی از دانشجویان به معاون دانشجویی دانشگاه زنگ زدیم، با زبانی تند گفت این دانشجوی مجرم است و شما حق دخالت ندارید. گوشتی را نیز روی ما قاطع کرد.» آنها اما در این مسئله مداخله نکردند، اما برخورد دانشگاه ممنوع‌الورود کردن اعضای شورای صنفی بود: «از وقتی ما درباره مسئله کمیته‌ها وارد گفت‌وگو با دانشگاه شدیم، بخشی از اعضای شورا مخصوصا اعضای که هنوز دانشجوی کارشناسی هستند، از ورود به دانشگاه منع شدند. دانشگاه می‌گوید همه دانشجویان کارشناسی ممنوع‌الورود هستند، اما ما شادیم که یک سری تشکل‌ها و افراد به راحتی توانستند مجوز ورود برای اعضای خود که دانشجوی کارشناسی هستند، بگیرند ولی شورای صنفی را از این موضوع منع کرده‌اند.»

گفت از وزارت علوم چراغ سبز گرفته‌ایم برای برخورد با شورای صنفی و مجوز داریم هر جا که می‌توانیم براساس تفسیر خود از آیین‌نامه شوراهای صنفی، با شما برخورد کنیم.» «علی» درباره اتهامات اعضای شورای صنفی در کمیته‌های انضباطی، به عجیب‌بودن آنها اشاره می‌کند: «بیشتر اتهامات مربوط به فعالیت‌های شورا در کانال اطلاع‌رسانی آن بود، می‌گفتند چرا در حرف‌های مسئولان دانشگاه استفاده کرده‌اید. یکی از اتهامات غیرمنتظره این بود که گفتند چرا به وزیر علوم نامه زده‌اید، نامه به وزیر را جرم‌انکار می‌کردند. از اتهامات دیگر به شورای صنفی دخالت در وقایع اسفندماه دانشگاه بود؛ دخالت را این می‌دانستند که اعضای شورا در دانشگاه حاضر شده بودند، گفتند شما برای حضور در بین دانشجویان باید از معاونت دانشجویی، نهاد هبری و حراست تأییدیه بگیرید.» معاونت دانشجویی «دانشگاه شهید بهشتی» تداوم فعالیت‌های شورای صنفی را ممنوع به حساب می‌آورد؛ «درباره پرونده‌های انضباطی و احکام صادرشده اعتراض کردیم، اما درباره ممنوع‌الورودی اعضای خود تصمیم گرفتیم اعتراض نکنیم و از طریق راه‌های دیگری آنها را وارد دانشگاه کنیم.» شورای صنفی دانشگاه شریف اخیرا نیز به علت اطلاع‌رسانی درباره پرونده‌های انضباطی، از برخورد دانشگاه مواجه شده است: «بیش از ۱۰ روز از ارسال پست شورای صنفی در صفحه تلگرام نگذشته بود که با دبیر کل شورا تماس گرفتند و گفتند شما نامه دارید، ما می‌دانستیم که دانشگاه جز نامه‌هایی که خودشان زده باشند، نامه دیگری به دانشجویان نمی‌دهد. در آن نامه با اشاره به اطلاع‌رسانی، درخواست کرده بودند شورای صنفی از خودش دفاع کند؛ دبیر شورا نیز به شکل گفتند شما برای حضور در بین دانشجویان باید از معاونت دانشجویی، نهاد هبری و حراست تأییدیه بگیرید.» معاونت دانشجویی «دانشگاه شهید بهشتی» تداوم فعالیت‌های شورای صنفی را ممنوع به حساب می‌آورد؛ «شورای صنفی دانشجویان که نیاز به خوابگاه دارند، بتوانند اسکان بیابند، با دانشگاه وارد گفت‌وگو شدیم، اما مدام به ما می‌گفتند که نمی‌شود و محدودیت لادستی داریم. این در حالی بود که در خوابگاه‌های پردیس، دانشجویانی مرتبط با برخی نهادهای خاص را اسکان داده بودند، اما باقی دانشجویان غیررشد که پروژه داشتند، نیاز به آزمایشگاه داشتند یا می‌خواستند در تابستان واحد درسی بگذرانند، رد می‌شدند. حتی معاون دانشجویی که مسئول خوابگاه‌هاست، برای شانه خالی‌کردن از مسئولیت می‌گفت معاون آموزشی باید این موضوع را حل کند.» آنها جمله‌ای عجیب نیز از معاونت دانشجویی شنیدند: «یک هفته قبل از حضوری‌شدن دانشگاه برای دانشجویان ارشد، سراغ معاونت رفیقیت تا درباره ارائه غذا پرس و جو کنیم، اما معاونت گفت ما هیچ الزام و تعهدی به ارائه خدمات رفاهی نداریم.» شورای صنفی در این شرایط وابسته به مسیرهای غیررسمی برای حل مشکل دانشجویان شده است: «مسائل صنفی و رفاهی مستقیما بر روی آموزش دانشجویان تأثیر دارد، اما این موضوع مورد توجه دانشگاه نیست. ما در این مورد مجبور شده‌ایم از طریق استادان یا برخی اعضای هیئت‌رئیس دانشگاه برای حل مشکلات پیگیری کنیم.»

بسته‌شدن سامانه را داده‌اند، درحالی‌که بعدا فهمیدیم چنین موضوعی در میان نبوده است، معاون دانشجویی دانشگاه که ما گفت از وزارت علوم چراغ سبز گرفته‌ایم برای برخورد با شورای صنفی و مجوز داریم هر جا که می‌توانیم براساس تفسیر خود از آیین‌نامه شوراهای صنفی، با شما برخورد کنیم.» «علی» درباره اتهامات اعضای شورای صنفی در کمیته‌های انضباطی، به عجیب‌بودن آنها اشاره می‌کند: «بیشتر اتهامات مربوط به فعالیت‌های شورا در کانال اطلاع‌رسانی آن بود، می‌گفتند چرا در حرف‌های مسئولان دانشگاه استفاده کرده‌اید. یکی از اتهامات غیرمنتظره این بود که گفتند چرا به وزیر علوم نامه زده‌اید، نامه به وزیر را جرم‌انکار می‌کردند. از اتهامات دیگر به شورای صنفی دخالت در وقایع اسفندماه دانشگاه بود؛ دخالت را این می‌دانستند که اعضای شورا در دانشگاه حاضر شده بودند، گفتند شما برای حضور در بین دانشجویان باید از معاونت دانشجویی، نهاد هبری و حراست تأییدیه بگیرید.» معاونت دانشجویی «دانشگاه شهید بهشتی» تداوم فعالیت‌های شورای صنفی را ممنوع به حساب می‌آورد؛ «شورای صنفی دانشجویان که نیاز به خوابگاه دارند، بتوانند اسکان بیابند، با دانشگاه وارد گفت‌وگو شدیم، اما مدام به ما می‌گفتند که نمی‌شود و محدودیت لادستی داریم. این در حالی بود که در خوابگاه‌های پردیس، دانشجویانی مرتبط با برخی نهادهای خاص را اسکان داده بودند، اما باقی دانشجویان غیررشد که پروژه داشتند، نیاز به آزمایشگاه داشتند یا می‌خواستند در تابستان واحد درسی بگذرانند، رد می‌شدند. حتی معاون دانشجویی که مسئول خوابگاه‌هاست، برای شانه خالی‌کردن از مسئولیت می‌گفت معاون آموزشی باید این موضوع را حل کند.» آنها جمله‌ای عجیب نیز از معاونت دانشجویی شنیدند: «یک هفته قبل از حضوری‌شدن دانشگاه برای دانشجویان ارشد، سراغ معاونت رفیقیت تا درباره ارائه غذا پرس و جو کنیم، اما معاونت گفت ما هیچ الزام و تعهدی به ارائه خدمات رفاهی نداریم.» شورای صنفی در این شرایط وابسته به مسیرهای غیررسمی برای حل مشکل دانشجویان شده است: «مسائل صنفی و رفاهی مستقیما بر روی آموزش دانشجویان تأثیر دارد، اما این موضوع مورد توجه دانشگاه نیست. ما در این مورد مجبور شده‌ایم از طریق استادان یا برخی اعضای هیئت‌رئیس دانشگاه برای حل مشکلات پیگیری کنیم.»

صنفی یا سیاسی؟

«یوسف» از فعالان صنفی دانشگاه «تهران» است؛ او از سیاسی‌سازی کمیته‌های انضباطی توسط دانشگاه می‌گوید: «دانشگاه در ارتباط با بسیاری از مسائل به ما می‌گوید که این موضوع صنفی نیست، سیاسی است و شما نباید در آن دخالت کنید. یکی از این مسائل، پرونده‌های انضباطی است، به هر حال ممکن است خیلی‌ها این مسئله را سیاسی ببینند، بلکه آن را موضوعی مرتبط با ریزش دانشجویان دانستند. ما همیشه در این مورد قاطع بودیم، اما شورای صنفی دانشگاه با سیاست‌های انضباطی، از نظر دانشجویان پرونده‌های انضباطی، موضوعی است و شورای صنفی دانشگاه انتظار رسیدگی دارند.» او می‌گوید رفتار دانشگاه با شورای صنفی خوب است، اما از قرار دوستانه نیست: «رفتار و صحبت‌ها مناسب است، اما در نهایت سسه نفر از اعضای شورا به کمیته دعوت شده‌اند؛ چون درباره موضوع سنوات دانشجویان دخالت کردند.» او تأکید می‌کند با وجود تمام این مشکلات، شورای صنفی هنوز امکانی برای دانشجویان است: «شورای صنفی به پشوتانه دانشجویان قادر به حل مسائل است؛ سال‌ها نیز دانشگاه رویکردش به سمت افزایش مشارکت و بهادادن به اعضای صنفی رفته بود، اما از اسمال دویاره یک رشد معکوس پیش آمده است. به نظر من فقدان شورای صنفی می‌تواند مسئله بزرگی شود.»

اطلاع‌نامه

آقای رضا زیباساز نیکنام به کد ملی ۱۳۷۸۰۷۴۰۵۱ شعبه ۱ دادگاه خانواده فردیس رساند بر اساس شماره بایگانی ۰۴۰۱۵۱۵ شعبه ۱ دادگاه خانواده فردیس طلاق فیما بین شما و خانم **منصوره گرمی مجره از نوعیانی یانسه** در تاریخ: ۱۴۰۵/۰۴/۰۸ ذیل شماره ترتیب ۱۱۶۸۰ این دفترخانه واقع شد بدینوسیله مراتب به شما اعلام می گردد.

سر دفتر ازدواج ۱۱ و طلاق ۳۱ فردیس محمد مهدی کاوه

برگ سبز خودرو ۲۲XMMV سفید روغنی مدل ۱۳۹۹ به شماره پلاک ۱۴۵ایران ۳۵۷ع ۵۷ شماره شاسی NATFBAAVL۱۰۱۹۷۹۰ و شماره موتور ۲۱۲۳۳MVMDFG۱۵BAFL۰ به نام **فاطمه سلطانخواه ییدختی** با کد ملی ۰۹۱۹۵۱۱۰۶۶ در ۱۴۰۰/۰۱/۰۱ مفقود شده و فاقد اعتبار است.

آگهی فقدان مدرک تحصیلی

مدرک تحصیلی اینجناب فهیمه پرومند فرزند ابوالفضل به شماره ملی ۰۰۸۰۰۷۱۹۳۷، صادره از تهران در مقطع کاردانی بیوسته صادره از واحد دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج با شماره سریال ۸۳۳۹۸۶مفقود گردیده و فاقد اعتبار می باشد. از یابنده تقاضا می شود اصل مدرک را به دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج به نشانی دانشگاه آزاد کرج ارسال نماید.

برگ سبز و کارت خودرو دنا پلاس مشکی مدل ۱۴۰۳ به شماره پلاک ۱۶ایران ۴۶۲ع ۱۷ شماره شاسی NAAW۳۱HYARDC۴۶۷۹ و شماره موتور ۱۵۳H۰۱۸۹۲۳۰ به نام **جلال‌الدین نجف‌زاده** فرزند عباس در ۱۴۰۵/۰۲/۰۱ مفقود شده و فاقد اعتبار است.

^[1] «ساز» از فعالان صنفی دانشگاه «علامه طباطبایی» است؛ دانشگاهی که هنوز «دبیر کل شورای صنفی» ندارد: «آبان‌ماه

^[2] «ساز» از فعالان صنفی دانشگاه «علامه طباطبایی» است؛ دانشگاهی که هنوز «دبیر کل شورای صنفی» ندارد: «آبان‌ماه